

Regina Krónika

www.reginamundi.extra.hu

X. évfolyam 6. szám

2009. június 7.

« A veszprémi Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja »

Szentháromság vasárnapja

Egyházunk jó anyaként kísér vallásos életünkben. A húsvéti idő lezárásaként az elmúlt vasárnap megünnepeltük a Szentlélek kiáradását.

Szentháromság vasárnapján egyben szemléljük a háromságos egy Istent.

Minden népnél megtaláljuk az istenhit valamilyen formáját. Minél fejlettebb egy nép, annál fejlettebb az Istenről alkotott képe. Azonban az isteni lét titkait a természetes ész nem képes átlátni, ezért szükséges, hogy maga Isten beszéljen önmagáról. Ezt tette a Szentírás lapjain.

Az ószövetségi ember számára Isten, az egyetlen Isten volt az, aki felelősséget vállal népe iránt, de ugyanakkor cserébe kéri azt a tiszteletet és imádást, ami senki és semmi másnak nem jár ki, csak kizárólag az egy, igaz Istennek.

Ennek a hitnek a védelmében telt a próféták élete és küzdelme.

Az újszövetségi kinyilatkoztatásban, Jézusban Isten már többet megmutat, megsejtet önmagából. Kiderül, hogy Isten nem fentről uralkodó szuperlény. Hanem a szívekben lakó szerető Szentháromság.

Van az Újszövetségnek néhány jelenete, ahol feltűnik a Szentháromság, például Jézus megkeresztelkedésénél, és Jézus kereszthalálakor, Jézus búcsúbeszédében számtalan utalást találhatunk mindhárom személyre (Jn 14,16). De Jézus, amikor tanítványait tanítani küldi, a missziós parancsot is a Szentháromság nevében adja (Mt 28,19). Az apostoli levelekben pedig az áldásformulák egyben Szentháromság-tani formulák is (2Kor 13,13).

Az I-II. századi teológiában igyekeztek ezek alapján a bibliai kijelentések alapján megfogalmazni egy kidol-

gozott és mindenki számára elfogadható Szentháromság-tant, de az eredmény a sok teológiai vita és nézet után nem mindig volt sikeres.

Nekünk sem könnyű belemélyedni ebbe a hitigazságba. Valójában nem is a fejünkkel, hanem a szívünkkel kell megértenünk valamit. A Szentháromság tanának újszerű mondanója van az Istenről: Isten közösségi.

Szokás azt mondani, az Atya teremt, a Fiú megvált, és a Szentlélek megszentel. Mindhárom személy a világnak és az emberiségnek az Istennel fennálló harmóniájának megteremtésén fáradozik.

A Szentháromság életközössége ideális mintája és ösztönzője az emberi közösségeknek.

Nem haszontalan erőfeszítés az, amely arra irányul, hogy helyreálljon az Isten és ember, az ember és ember harmonikus kapcsolata. Ehhez a munkához mindenkire szükség van. A mai ünnep célja, hogy rádöbbenjünk Isten

szeretetére és próbáljuk meg azt viszonozva, gyakorlatba ültetni.

Amit a Szentlélek külön-külön kioszt, azt az Atya adja az Ige által. Hiszen ami az Atáé, mindaz a Fiú tulajdona is; ezért mindaz, amit a Fiú a Lélekben ad, igazában az Atya ajándéka. Ehhez hasonlóan, amikor a Lélek bennünk van, az Ige is bennünk van, akitől kaptuk a Lelket, s az Igében az Atya is. Így válik valóra: Atyám és én hozzá megyünk, és benne fogunk lakni (Jn 14,23). Ahol ugyanis fény van, ott van a ragyogás is; ahol pedig a ragyogás van, ott van a hatása is, és feltündököl a kegyelem.

(Szent Atanáz püspök leveleiből)

Szentháromságnak, életem, halálom

Testemmel együtt ajánlom,
Téged imádlak, mindörökké áldlak
Oszthatatlan Istenség, háromságban
egy Fölség

Méltó dicséret legyen az Atyának,
Ki vall a föld és vall az ég urának,
Szüntelenül dicsérünk, Érted ég mi szívünk:
Oszthatatlan istenség.

Kiben élünk, mozgunk s vagyunk,
Ó teljes Szentháromság!
Minden kincsünk és jutalmunk,
Végzetlen nagy jószág!
Add nekünk békédet, árássz ránk bőséget,
Lelkünknek üdvösséget.

Dicsőség a szent Atyának,
Ki semmiből teremtett,
Dicsőség ő egy Fiának,
Ki vérevel megszentelt,
Kettőtől származó Szentlélek Istennek,
Háromságban Egységnek.
(Ének)

Zarándokút április 16–19.

Reggel 5-kor busznyi kis csapatunk izgatottan indult a négynapos útra, amelynek fő célja az isteni irgalmasság búcsúja volt a lengyelországi krakkói-łagiewniki székesegyházban. Az első szentmisénk a szlovákiai Garamszentbenedeken volt, abban a templomban, amely Veronika kendőjének ereklyéjét őrzi.

Néhány óra múlva Zakopanéba érkezünk, ahol megtekintettük a települést, megcsodáltuk a hófödte hegycsúcsokat, sőt ajándékképpen egy csodálatos kis „mesefalu” főutcáján sétáltunk végig, a faragott tornácú és homlokzatú kis házak között. Ezután a világhírű rózsafüzérét mondtuk el a közeli fatimai templomban. Vacsoraidőben rendben megérkeztünk Pcimbe, ahol mindhárom éjszakánkat töltöttük kedves lengyel szállásadóink vendégszeretetét élvezve.

Másnap a korai és bőséges reggeli után Krakóba indultunk, ahol először a belváros megtekintése szerepelt a programunkban.

A Visztulán átkelve a Wawel-domb mellett az impozáns vár tövében álltunk meg, innen gyalog haladtunk a koronázási útvonalon a város főtere felé. Ez a tér a kezdetek óta Krakó városközpontjának számított. Régi téglalapú épületek és paloták veszik körül, csaknem mindegyikük több száz éves. Itt helyezkedik el a Nemzeti Múzeum és

a Nemzeti Kulturális Központ. A tér egyik nevezetessége a Posztócsarnok, egy reneszánsz vásárcsarnok, a város egyik szimbóluma. A Posztócsarnok közelében áll a téglagótika alkotása, a XIV. században épült, felemás tornyú Mária-templom. Műemlek szárnyas oltárát a nürnbergi falfaragó művész, Wit Stworz építette. Az igen gondosan helyreállított épület kívül egyszerűségével, belül freskókkal gazdagon díszített magas, karcsú hajóival nyugodt le bennünket. Egyik tornyából óránként felhangzik az 1241-es tatár támadás emlékét őrző harsonaszó.

Vezetőnkől, Rostetter Szilvesztertől részletes történelmi felkészítést kaptunk a városról, így megtudtuk, hogy a Wawelen már a középkorban is volt sánccal védett, facölöpökkel megerősített város és előváros. A X. és XI. században keletkeztek az első kőépületek – a vár és román templomok. 1000-ben Krakó püspökség lett. A vártemplomban 1150-től működött a székesegyházi iskola – a legjobb lengyel tanintézmény az egyetem (a Jagelló Egyetem) alapítása előtt.

A waweli székesegyházban koronázták a lengyel királyokat, és itt van végső nyughelyük is. A katedrális Szent Szaniszlónak, a lengyelek legfontosabb nemzeti szentjének szentelték, aki a templomban nyugszik. Ide temetkezett Ulászlótól Erős Ágostig 19 len-

gyel király, de a mai napig ide temetik a krakkói püspököket is. Egyik legnagyobb élményünk a királyi palotában található háromszintes árkádos reneszánsz stílusú belső udvar volt, melyet Francesco Fiorentino építésmester tervezett, akit Budáról hívtak a Wawel kialakítására. A királyi palota második emeleti keleti szárnyán megmaradtak az eredeti festett frízek, melyek római császárokat ábrázolnak. A nagyméretű belső díszudvarában a középkorban számos bált, ünnepélyt, fogadást szerveztek.

Krakkó bíborosa volt Karol Wojtyła, egykori szénmunkás, színész, illegálisan tanult és felszentelt pap, akit 1978-ban pápává választottak, s aki a II. János Pál nevet vette magára. Az ő kezdeményezésére létesült Krakó legújabb impozáns bazilikája, a 2002-ben felszentelt Isteni irgalmasság bazilika Krakó Łagiewniki városrészében. Az isteni irgalmasság felé fordulás az utóbbi ötven évben világszerte egyre növekvő méreteket ölt a morális talaj elvesztése és a globalizáció előretörése miatt, így az irgalmasság XX. századi szentjének, Fausztinának a kultusza nőttön, amint ez az Isteni irgalmasság bazilikájának napi forgalmán is látszik.

A kiadós történelmi ismeret és esztétikai élmény után ezen a helyen mondtuk el az irgalmasság rózsafüzérét, majd szentmisén vettünk részt az altemplomban, a Magyar szentek kápolnájában, amelynek gyönyörű körmozaikját Puskás László készítette (ennek szentelési miséjén Rostetter Szilveszter orgonált). Nagy örömmel vettük számba a képeken ábrázolt magyar szenteket és boldogokat.

A következő nap a híres zarándokhelyre, Częstochowába indultunk.

A Krakó és Wieluń között, a Warta folyó fölött húzódó, „a sásfészek útjának” nevezett festői mészkő hegyláncon fekszik a város. A szláv „Częstoch” nevet viselte a település alapítója. A XIII. sz. elejéről származó dokumentumok említenek egy lovagfalut „Częstochowa” néven, ami a XIV. sz. végén városi rangot kapott. A város nyugati részén emelkedik egy 293 m magas mészkődomb, amelyen

nagy egyházi és civil épületkomplexum található, melyet védőgát és park vesz körül, Jasna Góra néven. Ezt a nevet magyarországi pálos rendiek adták a dombnak, akik a budai anyakolostortól kölcsönözték (Claro Monte Budensi).

A pálosokat Opolei László, Nagy Lajos király helytartója vitte Márianosztráról Lengyelországba 1367 és 1382 között. 1382-ben kerültek Czesztochowába, ahol a czesztochowi herceg nekik adományozta a Jasna Góra-i dombot a kis templommal, melynek védőszentje a legszentebb segítő Szűz Mária. Itt helyezték el a felbecsülhetetlen kincset, az évszázadok óta nagy tisztelet övezte, Bežzóból hozott csodálatos Istenanya-képet. A történelem folyamán Czesztochowa a lengyelek lelki fővárosa lett.

A pálos kolostort stílusosan egy lengyel pálos szerzetes mutatta be nekünk magyarul, mivel a magyarok iránti tiszteletből megtanulta nyelvünket. Ezután mentünk be a templomba, ahol a „Fekete Madonna” képet tekinthettük meg. A templom zsúfolásig tele volt, oldalt lehetett egyes sorban haladni a kép felé egy erre elkülönített úton. A következőket tudtuk meg róla:

A hagyomány szerint az Istenanya-képet Szent Lukács evangélista festette arra az asztalra, melynél a szent család imádkozott és étkezett. Szent Lukács két Mária-képet festett, melyek egyike Itáliába került, s a mai napig tisztelik Bolognában, míg a másikat Konstantin császár Jeruzsálemből Konstan-

tinápolyba vitette, és az ottani szentélyben helyezte el. Hat évszázaddal később, a kép szépsége által megigézett, a császári seregben szolgáló orosz Lew herceg erős győzködésére a császár neki ajándékozta a képet, mely Oroszországban is nagy tiszteletet ébresztett. A Nagy Kázmér és Nagy Lajos király által Oroszország ellen folytatott háború során Bežzo várában rejtették el. 1382-ben itt találta meg Opolei László. Kegyelmet sejtve az ellenség felett aratott fegyveres győzelemben, a herceg fogta a képet, és Czesztochowába vitte, a pálosokra bízva. E történetet a Jasna Góra-i levéltár legrégebbi kézirata, az 1474-ből való „Translatio tabulae” mondja el.

A szentmisénket Gyula atya a Szent vér templomban tartotta, majd rózsafüzért mondtunk el a szabadtéri titkoknál.

Az utolsó napon, vasárnap ismét Łagiewnikibe indultunk utunk fő céljához, az isteni irgalmasság búcsújára. Már a város felé haladva feltűnt, milyen tömegeket vonz az aznapi ünnepi szentmise, buszok végeláthatatlan sora parkolt a bazilikától félórányi járásra. Mégis igazán akkor szembesültünk a rendkívüli tömeg látványával, amikor a bazilika előtti hatalmas területre értünk. Sokféle nemzet csoportjai gyűltek össze zászlókat lobogtatva. Magyar zászló sem egyedül a mi csoportunknál volt. Nekem a római pápai mise jutott róla eszembe, ott láttam utoljára ekkora tömeget misére gyülekezve. Vezetőnk elmondta, hogy itt ez a létszám egyáltalán nem szokatlan.

A szentmisét a lengyel bíboros érsek mutatta be. Beszédében az irgalmasság gyakorlásának fontosságát hangsúlyozta az élet különböző területein, kisebb és nagyobb közösségekben: családban, munkahelyen, egyéb közösségekben. Hangsúlyozta, hogy saját magunknak megbocsátani egyáltalán nem könnyű, de elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy másokkal szemben is gyakorolhassuk ezt az erényt.

„Örök Atya, felajánlom neked szeretett Fiadnak, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak testét és véré, lelkét és istenségét engesztelésül bűneinkért és az egész világ bűneiért. Jézus fájdalmas szenvedéséért irgalmazz nekünk és az egész világnak!” (irgalmasság rózsafüzére).

Szöveg és fotó: Demény Anna

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Amikor rápillantottam a naptárra, és június 14-énél megláttam a piros betűs feliratot: Úrnapja, egyszeriben oly sok kedves emlék kavardott fel bennem, és eszembe jutott néhány sor is Ady A Kalota partján című verséből:

*„Mily pompás vonulások a dombon.
Óh, tempós vonulás, állandóság,
Biztosság, nyár, szépség és nyugalom.
[...]
Csönd, június van a szívemben,
Átalonult templomi népség
Belém költözött áhítata...”*

Egészen kicsi lány koromban még olyan idők jártak, hogy a veszprémi templomokban – talán a karácsonyt és a húsvéti feltámadási szentmisét leszámítva – csak lézengtek az emberek, az osztályunkból alig páran jártunk hittanórára, utcára kivonuló ünnepi körmenetről pedig álmodni se mert volna senki. Hét-nyolc esztendősen lehettem, amikor egy napsütéses nyári reggelen a nagyobbik öcsémmel szépen felöltöztünk, a szomszéd néni kertjében rózsaszirmokat gyűjtöttünk a kosárkánkba, és édesapám elvitt minket a székesegyházba, ahol az úrnap körmenetben mi hinthettük a virágot a templom szőnyegére. Azelőtt sosem láttam ilyesmit, és kisgyermekként csodálatosan

szépnek és különösnek találtam mindent, noha nem sokat értettem még az egész szertartásból. Talán tízen lehetnek még rajtunk kívül a templomban. Az idős plébánostól még egy-egy szentképet is kaptunk buzgó igyekeztünk jutalmául, melyet a mai napig örökök. Néhány évvel ezután szüleim telket vásároltak Pulán, egy Balaton-felvidéki kis falucskában, s attól kezdve ott töltöttük a nyarakat. A falvakban persze minden másképp volt már akkoriban is, így aztán az első pulai úrnap körmeneten ámulva néztük a szebbnél szebb virágoktól roskadozó lombátraktat, és az ünneplőbe öltözött, hangosan éneklő falubelieket a templomkertben. Emlékszem, akkor az úrnap szentmise után mi is lombátrát készítettünk a szőlőhegyen a testvéreimmel, és napokig körmenetet játszottunk. Azóta persze fordult a világ, más szelek fújnak. A rendszerváltás utáni években csodájára jártunk, amikor a Cholnoky-lakótelepi plébánia előtt rendőrökkel zárták le a forgalmas utat a körmenet kedvéért. Milyen örömmel nézegettem, hogy még délután is rózsaszirmokat, virágzó ágakat hordott a szél az aszfalton – kezdett végre valami megváltozni, kezdtünk jelet hagyni magunk után. Pár éve, elhagyva a várost, azt is alkalmam nyílt megcsodálni itt, a mi kis falunkban, hogy hogyan készülnek az úrnap sátrai. Kiderült,

hogy mind a négy állomásért más-más utcák felelősek: a férfiak végzik a néhez munkát, az ágak kivágását, földbe állítását, az asszonyok pedig díszítenek az összehordott virágokkal. Mindenkinek megvan a maga feladata, szerepe, mindenki tudja a dolgát, és így megy ez talán évszázadok óta. A szentmisét követően a pap baldachin alatt, kezében az Oltáriszentséggel vonul el a díszes oltárok előtt, őt követik a miniszteránsok és az egész gyülekezet énekelve, imádkozva. Helybéli különlegesség az a sváb néphagyomány, hogy az ünneplőbe öltözött „pirgerek” minden sáternél díszlovást adnak az evangélium előtt az Úr tiszteletére.

Persze mindez csupán külsőség, és én sokáig csak ezt a virágillatú varázsát ismertem az úrnapjának. Csak felnőttként értettem meg, mire is emlékezünk ilyenkor, pünkösdvásárnap után két héttel. Az utolsó vacsorán maga Jézus mondta tanítványainak: *„Ez az én testem, mely értetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”* Krisztus testének jelképe az Oltáriszentség, mellyel maga Jézus érkezik az őt váró gyülekezet közé, a szentmisén minden alkalommal igazán és valószínűságon közénk jön az Eucharisztia szentségében.

*„Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Ó különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az őt*

*törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
husát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje*

*szállna mellükbe – de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.”*

Így írt erről Babits Eucharistia című költeményében.

Jézus a rá váró szenvedések előtt még egyszer asztalhoz ült tanítványival. Még egyszer együtt szeretett volna lenni velük, mert mindnyájukkal meg akarta osztani az ételt-italt, és még an-

nál is sokkal többet: önmagát. Az ünnepi asztalnál ülve az apostolok végleg egy közösséggé formálódtak, a Krisztus testével és vérével megpecsételt vacsora egyszer és mindenkorra összekötötte őket: közös lett a cél, a feladat, a felelősség. Egy asztalhoz ülni valakivel mindig is komoly és súlyos döntésnek, lelki közösséget, békés együttélést szimbolizáló gesztusnak számított. Ha valaki az asztalához ültet beneteket, az a tisztelet, az elfogadás, a szeretet, a béke, az egyetértés jele. Aki étellel-itallal kínálja embertársát, az a jó szándékát nyilvánítja ki. Aki nem ül le veletek egy asztalhoz, az nem vállal értetek felelősséget, az nem vágyik a társaságotokra, és nem kíván veletek közösséget alkotni.

Megkeresztelkedésünkkor, majd első szentáldozásunkhoz járulva mi is tagjává váltunk egy közösségnek. Az utolsó vacsora üzenete minden szentmisén felhangzik – számunkra is ki van jelölve a cél, a feladat, a felelősség, akár csak a hajdani tanítványok számára. Kérdés, hogy észrevesszük-e, hogy eljut-e a fülünkhöz, a szívünkhöz ez az üzenet, meghalljuk-e a közös asztalhoz, a közösségi életre hívogató szót. Kérdés, hogy egyáltalán valódi, élő közösségekhez tartozunk-e. A családok, baráti társaságok, a hittanoscsoportok, a templomi gyülekezetek tagjait vajon összeköti-e valódi lelki kapocs, egymásért érzett felelősség, vagy csak néha összegyűlünk, mint afféle gyülevész tömeg, mert éppen egy helyen, egy időben van dolgunk, aztán szétszéledünk, mint az őrizetlenül hagyott nyáj? Észrevettétek már, milyen erős vonzereje van a különböző szektáknak, milyen elszántan, lelkesen és hatékonyan toborozzák az újabb híveket tagjaik? Mit gondoltok, miért? Nyilván, mert az igazi közösségi lét megsokszorozza erőiket, mert jó tudni, hogy valahová tartozol, hogy valahol számon tartanak, hogy te is fontos vagy, számítanak rád. Bennünket, keresztény embereket az úrnapi titoknak kellene összekovácsolnia: annak, hogy Jézus Krisztus valóban köztünk van a kenyér és bor színeiben, hogy vasárnapról vasárnapra az asztalához hív, és felajánlja nekünk

önmagát, hogy vele töltekezve, belőle erőt merítve élhessük mindennapjainkat.

Ennek kellene látszani rajtunk, a mosolyunkon, a szavainkon, a tetteinken ahhoz, hogy közénk, a keresztény életre kíváncsozzon valaki. Ha csak rutinból, megszokásból, netán parancsra járunk templomba, ha csak akkor fohászkodunk a Jóistenhez, ha nagy bajba kerülünk, ha érzéketlenek és ridegek vagyunk a körülöttünk élőkkel, ha nem tudunk magunkon uralkodni, ha mindig csak a saját érdekeinket tartjuk szem előtt, ha kishitűek vagyunk, és folyton elveszítjük a reményünket, időről időre elcsüggedünk, ha köte-

lességeinket zúgolódva végezzük el, vagy igyekszünk alóluk kibújni, akkor nemigen csinálunk senkinek kedvet ahhoz, hogy közénk álljon.

Az úrnapi körmenet sátrain hívogatóan pompáznak a virágok – bárki kedvet kaphat, hogy közelebb menjen, és megnézzé, mi is történik itt. Nekünk a szívünket, lelkünket kellene napról napra virágba öltöztetni ahhoz, hogy közelebb csalogathassuk társainkat magunkhoz. És ez bizony nehéz munka, sokkal nehezebb, mint az úrnapi lombsátrak felállítása... Ehhez kívánok nektek sok erőt, kitartást ezen a szép júniuson!

Péti Mária

Benedek pápa négy éve

XVI. Benedek pápát 2005. április 19-én választotta meg a konklávé Szent Péter apostol 264. utódául. Az eltelt négy évben a Szentatya 175 általános kihallgatást tartott, 231 alkalommal mondta el nyilvánosan az Úrangyala-, illetve a Regina Coelimidádságot és 8 alkalommal adott Urbi et orbi áldást. Világnapokra 39, jubileumi rendezvényekre és kiemelt eseményekre összesen 42 hivatalos üzenetet küldött. 153 levelet írt, valamint 178 alkalommal mondott szentbeszédet és 961 beszédet tartott.

Benedek pápa két enciklikát – *Deus caritas est* és *Spe salvi* –, valamint egy apostoli buzdítást írt *Sacramentum caritatis* címmel. Mindhárom mű megjelent magyar nyelven is.

A Szentatya 15 apostoli levelet fogalmazott, amelyek többnyire boldoggáavatásokról rendelkeznek (közel 700 esetben), 18 szentet avatott, és újabb 5 személy kerül a szentek sorába április 26-án. Saját kezdeményezésű rendelkezést (motu proprio) 5 alkalommal adott ki.

Pápasága alatt eddig két konzisztóriumot tartott, amelyeken 38 új bíborost kreált.

Az elmúlt négy esztendőben a Szentatya 12 külföldi apostoli látogatást tett. Járt Németországban (2 alka-

lommel), Lengyelországban, Spanyolországban, Törökországban, Brazíliában, Ausztriában, az Amerikai Egyesült Államokban, Ausztráliában, Franciaországban, az afrikai kontinensen Kamerunban és Angolában, valamint idén májusban a Szentföldre utazik.

Olaszországban 2005 óta Bari, Manoppello, Verona, Vigevano, Padova, Assisi, Loreto, Velletri, Nápoly, Savona és Genova, Brindisi és Santa Maria di Leuca, Cagliari, Pompeji hívei köszönthették személyesen Benedek pápát, aki április 28-án felkeresi a földrengés sújtotta Abruzzo tartományt. Diplomáciai látogatások alkalmával a pápa számos ország vezetőit fogadta – királyokat, államelnököket, minisztereket –, illetve szentszéki nagyköve-tekkel, püspöki konferenciák és egyházi intézmények küldöttségeivel, valamint közéleti személyiségekkel találkozott.

2008. május 4. és 10. között a magyar püspökök ad limina látogatást tett a Vatikánban, ahol kihallgatáson fogadta őket XVI. Benedek pápa.

Budapest, 2009. április 23.

MAGYAR KATOLIKUS PÜSPÖKI KONFERENCIA TITKÁRSÁGA

Megkezdődött templomunk külső felújítása

Templomunk utcai homlokzatát és tornyát egyre emelkedő állványzat takarja el mindjobban a szemek előtt: megkezdődött templomunk külső felújítása.

Első ütemben a torony és az utcai homlokzat megújítását végeztetjük el. Lecserélik a toronysisak rézborítását, mivel a hajszálrepedéseken keresztül beszivárgott víztől a héjazat alatti deszkaborítás tönkrement (a gerendák állapota majd a kibontás után derül ki), valamint az egyéb bádógázásokat. A tornyon és a homlokzaton restaurálási munkával helyreállítják és pótolják a szétfagyott, lepotyogott és megrongálódott díszítőelemeket. A szükséges helyeken leverik és pótolják a vakolatot, biztosítva a fal szellőzését, és új színt kap a fal. Galambok elleni védelemmel látjuk el a szükséges helyeket, hogy megpróbáljuk megakadályozni a templom előtti piszkításukat.

A munkálatok tervezett befejezése július 31., és kb. 30 millió forintba

kerülnek, amelyhez 5 milliós pályázati támogatást nyertünk, továbbá felhasználjuk hozzá Csemernay Éva néni ránk hagyományozott örökségét, a korábbi évekről való megtakarításunkat, és az ez évi bevételeinket. Mivel sokan az év vége felé szokták egyházi hozzájárulásukat befizetni, kérjük őket, hogy ha tehetik, a közeljövőben fizessék be a hozzájárulásukat, hogy a munkálatok befejeztével azt ki is fizethessük. Az egyházközségi hozzájárulásnak a püspöki kar által ajánlott mértéke az éves jövedelem 1 %-a, de az Érsekség erre az évre vonatkozó rendelkezése szerint személyenként legalább 3.000 Ft egy évre. Ezt az 1%-ot ne keverjük össze azzal az 1%-kal, amelyről az államnak befizetett, vagy eleve levont személyi jövedelemadónkból rendelkezhetünk valamilyen egyház javára. Ez csak az adónk 1%-a, amelyről ha nem rendelkezünk, az állami költségvetésben marad, ha pedig a Katolikus Egyház javára ren-

delkezzünk róla, az Egyház központi költségvetésébe kerül, s ebből fedezik a Magyar Katolikus Egyház központi kiadásait, intézményeinek a fenntartását, a papok és szerzetesek társadalombiztosítási és nyugdíjárulékát, stb. De az az összeg nem az egyes plébániákhoz jut. Az egyházközségi hozzájárulás viszont, valamint a templomi perselypénzek (a meghirdetett gyűjtéseket kivéve) helyben maradnak, a saját kiadásaink fedezésére szolgálnak. (Tájékoztatásul: az éves jövedelem 1%-a pl. havi 80.000 Ft-os nettó fizetés vagy nyugdíj esetén az éves 960.000 Ft jövedelem 1%-a, azaz 9.600 Ft.)

Honlapunkon

(www.reginamundi.extra.hu)
megtalálható a Takács István atya nagyböjti lelkipraktóriumának hanganyaga és annak írásbeli összefoglalása is.

Nyilatkozat

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia az Európai Unió Püspöki Konferenciáinak Bizottsága (COMECE) ajánlását követve az alábbi nyilatkozatot teszi:

Hatvannégy évvel a II. világháború befejezése és húsz esztendővel a vasfüggöny leomlása után Európa népei gondok és remények között keresik fennmaradásuk és fejlődésük útját, jövőjüket és boldogulásukat. Bár sokan aggodalommal veszik észre, hogy a keresztény kultúrát, az emberi és evangéliumi értékeket földrészünkön veszélyek fenyegetik, és gyakran elutasítás fogadja, olykor még az Európai Unió politikusai részéről is, mégis – vagy éppen ezért – hitünk alapján is felelősséget érzünk hazánkért és Európáért.

Idén június 7-én európai uniós parlamenti választás lesz. Felelős állampolgárként és hívő emberként vegyünk részt ezen a választáson, és éljünk jogainkkal, mert valóban rajtunk is múlik, hogy az Európai Unió működése és jövőt meghatározó döntései hazánk, Egyházunk és benne a mi magunk igazi javát szolgálják.

Azokat a jelölteket támogassuk, akik készek előmozdítani az emberi élet tiszteletét és védelmét a fogantatástól a természetes halálig; akik készek támogatni a családot, amely a férfi és a nő közötti házasságra épül, és a társadalom alapsejtje; akik készek a munka és a dolgozó ember méltóságának és szociális jogainak védelmére és erősítésére; akik támogatják a gazdaságnak erkölcsi értékekre épülő megszervezését; akik előmozdítják az igazságosság ügyét a társadalomban és a nemzetek között. Olyan jelölteket támogassunk, akik a leginkább rászorulókat iránti szolidaritás érvényesülé-

sét segítik; akik nem önző csoportérdekeket, hanem az egész emberiség javát szem előtt tartva fáradoznak a természet védelmében és a teremtett világ megóvásán; akik a magyarság érdekeit képviselik. Végül – de nem utolsósorban – akik őszintén támogatják a Katolikus Egyházat, a keresztény értékeket és a békét.

II. János Pál pápával mi is elmondhatjuk: „A keresztény gondolkodás át tudja alakítani a politikai, kulturális és gazdasági társulásokat az élet olyan közösségévé, melyben minden európai ember otthon érezheti magát” (Ecclesia in Europa, 121).

Budapest, 2009. május 13-án, a fatimai Szent Szűz ünnepén

a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

Kitekintő

Megáldották a történelmi zászlókat

Istentiszteleten szenteltek fel és áldottak meg 22 magyar történelmi zászlót Hajmáskéren, a hétvégén, amelyen részt vett Bikádi László református, Fodor Balázs római katolikus és Mosolygó Péter görög katolikus lelkész. A zászlókat egyenként mutatták be a hajmáskéri református templomban, melyekre a zászlóanyák, közöttük Talabér Márta, a megyei közgyűlés alelnöke egy-egy idézettel ellátott szalagot kötött fel.

Erdő Péter Veszprémben

Boldog Gizella halálának 950. évfordulója tiszteletére szentmisét celebrált a Veszprémi Várban dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergomi érsek, a hétvégén, melyen részt vettek a megye, a város, a katolikus intézmények, a papság, a honvédség előljárói, illetve képviselői, a passauai egyházmegye küldöttsége. A tömegben ott volt mások mellett dr. Navracsics Tibor országgyűlési képviselő, Talabér Márta, a megyei közgyűlés alelnöke és dr. Fejes Péter, megyei főügyész. A szentmise végén Juliusz Janusz, aposoli nuncius szólt a résztvevőkhöz. A Gizella-napok keretében a megyeszékhelyre érkezett a Szent Korona hiteles mása, melyet Márfi Gyula veszprémi érsek és Debreczeni János polgármester fogadott az Óváros téren. Ebből az alkalomból egy időben a város valamennyi harangja megszólalt.

Egy nap esély – II. Veszprém Megyei Esély Nap

Nemcsak egy napon át, hanem egész évben legyen szem előtt az esélyegyenlőség. Célunk az, hogy minél több lehetőséget adjunk a hasonló helyzetben élők bemutatkozására, értékeik közvetítésére - utalt az ese-

mény jelentőségére Varga Endre, a Veszprémi Esélyek Háza igazgatója - a II. Veszprém Megyei Esély Napon, a megyeszékhely belvárosában, a mi nap. Talabér Márta, a közgyűlés alelnöke, a rendezvény egyik védnöke a megyei intézményekben történt akadálymentesítésre helyezte a hangsúlyt köszöntőjében. Ezeket a beruházásokat intézményeik zömében elvégezték, és folyamatosan azon dolgoznak, hogy megfeleljenek az elvárásoknak. Az esemény ötletgazdája a Siketek és Nagyothallók Veszprém Megyei Szervezete, a Vakok és Gyengénlátók Veszprém Megyei Egyesülete, a mozgássérültek megyei egyesülete, illetve aktív egyesülete, az Értelmi Fogyatékosokkal Élők Veszprém Városi Szervezete. A nap folyamán különféle bemutatókat, találkozókat, szakmai programokat láthatott a szép számú közönség.

„Szeretnénk hinni, hogy ezer év múlva is lesz megye!” – Millenniumi ünnepség Sólyban

A magyar történelem-, és államiság kialakulásának egyik jelentős eseményének nevezte a megyerendszer kialakulását Mádl Ferenc, korábbi köztársasági elnök, Fejér, Pest, Veszprém és Zala megye közös millenniumi ünnepségén, Sólyban, május 23-án, amelyen részt vettek határon túli testvérmegyéink előljárói is. Az ünnep ökumenikus istentisztelettel kezdődött az Árdáp-kori református templomban, amelyet dr. Márfi Gyula katolikus érsek, Steinbach József református püspök, dr. Korzenszky Richárd tihanyi perjel, Vető István evangélikus püspök helyettes, és Bikádi László Sólly-hajmáskéri református lelkész celebrált. – Ezek a megyék részei voltak a magyarság biztos jövőt kereső álmának – emlékeztetett az előzményekre Mádl Ferenc, korábbi köztársasági elnök történelmi múltidézőjében, a településen felállított sátorban. Utalt Szent István 1009-ben, a Veszprém megyei Sólyban keltezett adománylevelére, amelyben birtokokat adomá-

nyozott a veszprémi püspökségnek. Ebben először tett említést Fehérvárról, Kolonról (Zaláról), Veszprémről és Visegrádról. Hermann István, a Veszprém Megyei Levéltár igazgatója bemutatta az adománylevelet, majd Juhász Tibor helyi polgármester a 452 lakosú település múltjáról, fejlődéséről, lehetőségeiről beszélt. Dr. Márfi Gyula veszprémi püspök az egyház és állam harmonikus együttműködésére helyezte a hangsúlyt. Az összevont négy megyés ünnepi közgyűlésen az elnökök: dr. Balogh Ibolya Fejér, dr. Szűcs Lajos Pest, Manninger Jenő Zala, és Lasztovicza Jenő Veszprém megye közgyűlési elnöke felidézte adott megye múltját, majd kézjegyükkal hitelesítették azt a határozatot, amelyben a megyerendszer létjogosultságát hangsúlyozták. A határozatot a felolvasás után közfelkiáltással is megerősítették.

Gyökereztessük nemzeti értékeinket a világban!

Így vélekedett magyar kincseink jelentőségéről dr. Simon Attila, a porcelánmanufaktúra vezérigazgatója Herenden, a megye népművészeti alkotásaiból összeállított kiállítás megnyitóján, május 29-én, mely a hungarikumokról szóló záró konferencia nyitóeseménye volt. A kiállítás anyagát az elmúlt hetekben, a hungarikum-konferenciák alkalmával gyűjtötték össze. Nemzeti értékeinkről szóló találkozókat a településen dr. Horváth Zsolt országgyűlési képviselő főszervezésével és Talabér Márta, megyei alelnök védnökségével jelentős érdeklődés mellett szervezték meg. Pénteken dr. Horváth Zsolt köszöntője után Jókai Anna író méltatta nemzetünk értékeit, melyek közül több már eltűnt, és a mostani válságos helyzetben újabbakat fenyeget a megszűnés. Kiemelte a magyar nyelv szerepét, az eredetvédelmet, a nemzeti öntudat, a hovatartozás jelentőségét. Talabér Márta a kiállítást követő konferencián arról beszélt, hogy a mostani globalizált világban, ahol

a felgyorsult kommunikáció hatására uniformizálódott az életünk, különösen fontos nemzeti sajátosságaink, jellemvonásaink megőrzése. Az előadók közül dr. Márfi Gyula veszprémi érsek egyházi értékeinkre, dr. Simon Attila a manufaktúra nemzeti jelentőségére helyezte a hangsúlyt. Görföl Jenő, a CSEMADOK országos titkára a határok nélküli hungarikumokról, dr. Horváth Zsolt Veszprém megyei tapasztalatairól, Horváth Viola, a Veszprém Megyei Közművelődési Intézet igazgatója megyénk kulturális értékeiről beszélt.

Felhívás!

A templomunk felújítása miatti megemelkedett kiadások fedezésére szükséges lenne ebben az évben a kedves híveknek a szokásosnál több és mielőbbi anyagi támogatása.

Kérjük a kedves testvéreket, hogy az évi egyházközségnek befizetendő adójukat lehetőség szerint már az első félévben szíveskedjenek a plébánián befizetni. Ennek javasolt összege általában az éves jövedelem 1%-a.

Akinek megengedik a körülményei, kérjük, hogy ezúttal egy kicsit többel járuljon hozzá kiadásainkhoz.

Mindenkinek hálásan köszönjük a megértését és a segítségét.

Hírek és események

Az imaapostóság szándékai júniusra:

Általános: Hogy a szegényebb országok felé forduló nemzetközi figyelem konkrétabb segítségre serkentsen, különösen azért, hogy a külföldi adóságok szétzúzó terhét megkönnyítsék számukra.

Missziós: Hogy az erőszaktól sújtott vidékeken működő részegyházakat támogassa a világ valamennyi katolikusanak szeretete és valóságos közelsége.

Június 14-én délelőtt 9 órakor lesz a **tanév végi hálaadó szentmisénk** és a hittanos bizonyítványok kiosztása. Valamennyi hittanosunkat erre a szentmisére várjuk.

A nyári szünet első hetében, június 15-19-ig **napközis tábor** szervezünk. A résztvevőknek 14-én a hálaadó szentmise után megbeszélést tartunk.

Június 14-én tartjuk Krisztus Szent Testének és Vérének az ünnepét, **Úrnapját**. Mivel nálunk a körülmények

nem alkalmasak úrnapi körmenet tartására, a délelőtt 11 órai szentmise után az Oltáriszentség litániáját imádkozzuk el.

Június 19. **Jézus Szentséges Szívének az ünnepe.** Este is tartunk szentmisét, előtte 6 órakor a Jézus Szíve litániát énekeljük el.

Június 19-én, Jézus Szíve péntekjén, délelőtt 10 órakor a Bazilikában dr. Márfi Gyula érsek atya **pappá szenteli** Bedy Imre, Holubák Attila és Medveczky Miklós diakónusokat.

Június 24. **Keresztelő Szent János** születésének az ünnepe (Szent Iván napja).

Június 27. **Szent László** királyunk ünnepe.

Június 29. **Szent Péter és Szent Pál** főapostolok főünnep. Következő vasárnap, július 5-én tartjuk az ún. „Péter-fillér” gyűjtést, amellyel a katolikus egyház római központját terhelő kiadásoknak a fedezéséhez járulunk hozzá.

Július 2. Szűz Mária látogatása Erzsébetnél, **Sarlós Boldogasszony** ünnepe.

Július 3-án **Szent Tamás** apostolt ünnepe.

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Jónás Alida május 16-án, *Feckete Luca* május 23-án, *Weinhoffer Attila* május 23-án, *Weinhoffer Erik Dániel* május 23-án, *Kalocsa Miklós* május 30-án, *Pető Ágnes* május 30-án, *Varga Balázsné Hauzer Hajnalka Dorothea* május 30-án, *Kovács Mirjam Teodóra* május 31-én, *Lakó Nándor* június 1-jén.

...mert szentségi házasságot kötöttek: *Szakács Antal* és *Krepsz Adrienn* május 16-án.

...mert az örök hazába költöztek: *Kollarits Tiborné Hegyessy Éva* (77 éves) május 1-jén, *Jávorszky Attila József* (70 éves) május 2-án, *Scheff Antalné Szegletes Mária* (82 éves) május 26-án.

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecké	Evangélium
jún. 14.	<i>Kiv 24,3-8</i>	<i>Zsid 9,11-15</i>	<i>Mk 14,12-16.22-26</i>
jún. 21.	<i>Jób 38,1.8-11</i>	<i>2Kor 5,14-17</i>	<i>Mk 4,35-41</i>
jún. 28.	<i>Bölcs 1,13-15; 2,23-4</i>	<i>2Kor 8,7.9.13-15</i>	<i>Mk 5,21-43</i>
júl. 5.	<i>Ez 2,2-5</i>	<i>2Kor 12,7-10</i>	<i>Mk 6,1-6</i>

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 650 példányban

KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia
Vezetője: Tóth Gyula plébános

A szerkesztőség címe:

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

A szerkesztőség vezetője: Demény Anna
Szerkesztők: Lakóné Adonyi Krisztina,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Lapzárta: minden hónap 20-án